

Елисавета Багряна

Изгнаник

Още трае борбата – тежка, кървава.
Още се лутам, далеч от младостта и покоя,
за да те намеря един ден – веднъж завинаги, –
незабравена моя,
последна, а може би и първа...

Кръвта от сърцето ми изтича,
устните ми са мъртви от мъка –
на тях няма ни обещания, ни обяснения.
Никога по-силно не съм те обичал
и никога по-страшно не е плющял бича
над мене
и над нашата разлъка!

А ти – забрави ли ме,
ослепя ли от плакане,
онемя ли от чакане –
или живота ти виси на косъм
и чакаш края безнадеждна и безстрашна?
Помниш ли още кой съм,
или нищо вече не ти е ясно?
Умри тогава.
Защото и за ще умра без тебе.
О, проклети мой жребий,
проклета моя слава!...

Но не! – Ще дойда, макар света да се превърне,
ще дойда – с първия сняг –
жива или мъртва, да те прегърна!
Ще разбия железни врата,
ще прескоча огнен праг.
Ще спусна тоя пламък на кръвта
над пепелта на твоето сърце,
над бледите, изстинали ръце...

Ще дойда един ден ненадейно –
ревнив, уморен от живота,
преломен завинаги, самотен...
Ще дойда, в главата си се кълна!
Макар да загина,
но да видя: дали е твоето сърце на

обикновена жена,
или сърце – на Мария или Магдалина!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11743>]